

Arrest

nr. 177 328 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. GROSSI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Quetta, Balochistan. Het familiale bezit zou beheerd worden door een oom. Uw vader zou u en uw broers dan ook al vroeg duidelijk hebben gemaakt dat jullie niet dienden te rekenen op dit familiaal bezit voor een inkomen. U zou getuige geweest zijn van een aanslag in Quetta. Tevens zou u ooit gezien hebben hoe een buurman doodgeschoten werd. Na uw school, zou u als 13-jarige een tijdje in Iran gewerkt hebben. Uw broers dienden uw gespaarde geld te investeren in een winkel, maar toen u terug thuiskwam blek dit niet gebeurd te zijn. Tevens zou uw moeder tijdens uw afwezigheid aan kanker overleden zijn. U wilde een betere toekomst hebben dus zou u Pakistan verlaten hebben. U zou over land naar Turkije gereisd zijn, waar u drie jaar werkte. Daar u in Turkije niet in staat was om de Turkse nationaliteit te verwerven

en daar u niet altijd correct betaald werd, zou u besloten hebben om door te reizen naar België, waar u op 07/01/2016 een asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van de identiteitskaart van uw vader en van uw moeder, het rijbewijs van uw vader, uw moeder haar overlijdensakte en een u onbekend attest van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst wist u uw identiteit en nationaliteit niet aan te tonen en u leek weinig gewillig dit te doen. U bleef maar herhalen dat u reeds voor uw 18e Pakistan verlaten zou hebben, waardoor u niet over een identiteitskaart zou beschikken. Op zich is dit correct, maar niets stond u in de weg om gedurende uw jarenlange verblijf in – voornamelijk- Turkije en België, om de Pakistaanse ambassade te contacteren en aldus een identiteitskaart, een identiteitskaart voor Pakistanen in het buitenland (een zgn. NICOP) of een paspoort aan te vragen, iets dat u beweerde nooit gedaan te hebben. Daarnaast zou u ook een geboorteakte of een gezinssamenstelling in Pakistan kunnen regelen en tenslotte bleek het document van uw vader waarvan u de inhoud niet kende, na vertaling een domiciliëring, nog een andere vorm van identiteitsbewijs dat u ook had kunnen voorleggen. Daar de mogelijkheden voor een Pakistan om zijn identiteit te bewijzen legio zijn, is het onaanvaardbaar dat u zelfs geen begin van bewijs over uw identiteit kunt neerleggen. Dit wekt de zeer sterke indruk dat u uw identiteit om welke reden dan ook niet bekend wil maken aan de Belgische asielinstanties.

Ten tweede gaf u aan dat u Pakistan eigenlijk verlaten heeft om een beter leven uit te bouwen (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaart dat u zowel in Turkije als in België wil werken en de nationaliteit zou willen verkrijgen (gehoorverslag CGVS p. 4, 7). Dit is een economisch motief en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde dat u en uw ouders Pakistaanse staatsburgers zijn, u behoort tot de religieuze meerderheid der soennieten, niemand in uw familie zou politiek actief zijn en als Pashtoun behoort u tot een van de grootste bevolkingsgroepen in Pakistan. Het is dan ook duidelijk dat de hoofdreden voor uw asielaanvraag een economische reden is. U gaf ook zeer duidelijk te kennen dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan niets te vrezen heeft (gehoorverslag CGVS p. 8).

Naast uw economisch motief verwees u nog naar een aantal andere motieven die u tot een vertrek uit Pakistan gebracht zouden hebben. Deze bijkomende motieven zijn echter zeer algemeen van aard, en daarnaast kan er maar weinig geloof aan worden gehecht daar u er tegenstrijdige verklaringen over aflegde. U gevraagd waarom u nu het land had verlaten, haalde twee redenen aan: een eigendomsconflict met uw ooms wegens het familie eigendom en u zou gezien hebben hoe uw buurman neergeschoten werd (gehoorverslag CGVS p. 7). Als dit de twee bijkomende redenen zijn waarom u uw land diende te verlaten, is het bevreemdend dat u hierover met geen woord repte tijdens uw gehoor voor de DVZ. Bovendien diende u meteen te verduidelijken dat u niet zo zeer een eigendomsconflict had, maar dat uw vader u gewoon gezegd had dat u niet op het familie eigendom diende te rekenen voor een inkomen. Bovendien kan nog worden vastgesteld dat u voor de DVZ nog een totaal andere bijkomende reden voor uw vertrek uit Pakistan aanhaalde, nl. een bomaanslag (DVZ vragenlijst CGVS, punt 3). Voor het CGVS verklaarde u dat u getuige was van deze bomaanslag nog voor u de eerste maal naar Iran ging (wat u deed toen u 13-14 jaar was), terwijl u voor de DVZ dan weer verklaarde dat u al 16 jaar was toen u getuige was van deze bomaanslag (DVZ vragenlijst CGVS, punt 3), waardoor u zich opnieuw tegenspreekt. Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet anders dan geconcludeerd worden dat de enige reden waarom u Pakistan verlaten heeft, een economische reden is.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt verder niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het

overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreeden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balochistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij nationalistische groeperingen, zoals de Balochistan Liberation Army, The Baloch Liberation

Front, de Baloch Republican Army en de United Baloch Army strijden voor meer politieke autonomie.. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geïsoleerd werd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Deze documenten handelen immers enkel o ver uw ouders, in zoverre dat er geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat deze documenten daadwerkelijk uw ouders betreffen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het procedure KB).

Hij meent dat artikel 27, punt c van het procedure KB geschonden is nu verweerder niet afdoende heeft rekening gehouden met verzoekers individuele en persoonlijke omstandigheden. Zo zou verzoeker amper 13 jaar geweest zijn als hij getuige was van een bomaanslag, hetgeen een grote invloed op zijn leven zou gehad hebben. Het feit dat verzoeker in zijn eerste interview zijn leeftijd verkeerd heeft ingeschat tijdens de bomaanslag, zou niet moeten betekenen dat het verhaal aangaande de bomaanslag verzonnen was. Ook was verzoeker zelf nog maar 18 jaar op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en had hij een vermoeiende reis achter de rug. Dit zou de vergissing van verzoeker verklaren. Verweerder zou dit verder moeten onderzoeken hebben. Verder acht verzoeker de bestreden beslissing tegenstrijdig nu verweerder stelt dat hij tijdens zijn eerste gehoor nog een totaal andere reden voor zijn vertrek had gegeven, met name de bomaanslag, terwijl hij wel degelijk tijdens zijn verhoor bij het CGVS eveneens over de bomaanslag heeft gesproken. Het verschil lag volgens verzoeker enkel in de vermelde leeftijd op het ogenblik van die gebeurtenis, niet dat er een totaal andere reden voor vertrek zou vermeld geweest zijn. Volgens verzoeker is dit het bewijs voor een gebrek aan onpartijdig, objectief en individueel onderzoek. De afwijkingen die er tussen de verschillende verklaringen zijn, zouden volgens verzoeker niet zijn algemene geloofwaardigheid mogen ondermijnen.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Volgens verzoeker voldoet hij aan de criteria zoals neergelegd in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de gewapende strijd in Quetta , waar verzoeker opgroeide en tot aan de dag van zijn vertrek woonde, wel degelijk een ernstige bedreiging vormt voor iedereen die uit die stad afkomstig is. Verzoeker somt 3 aanslagen op die op 3 januari, 6 en 7 februari van een onbepaald jaar zouden gepleegd zijn op burgerdoelwitten. Een

dergelijke ontplooiing van geweld kan onmogelijk als niet ernstig genoeg voor subsidiaire bescherming beschouwd worden. Hij acht het bijzonder bevreemdend dat in de bestreden beslissing, in een poging om het geweld in Balochistan te minimaliseren, wordt aangegeven dat het geweld zich voornamelijk in Quetta situeert, terwijl dat dit juist de stad is waarvan hij beweert afkomstig te zijn. Dit zou de bedreiging voor verzoeker des te ernstiger maken. Verzoeker meent dan ook dat verweerder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt, nu hij overduidelijk uit een gebied zou komen waar een gewapend binnenlands conflict heerst.

2.2. Documenten

Bij het verzoekschrift voegde verzoeker informatie over terrorisme gerelateerde incidenten in Quetta in 2016.

Op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker voor de zitting de volgende gegevens overgemaakt:

- originele geboorteakte van verzoeker en vertaling door een beëdigd tolk
- inwonerscertificaat van de vader van verzoeker en vertaling door een beëdigd tolk
- originele identiteitskaart van de vader van verzoeker en vertaling door een beëdigd tolk
- originele lidkaart van het Aman comité van de vader van verzoeker en vertaling door een beëdigd tolk
- origineel overlijdenscertificaat van de vader van verzoeker in het Engels
- originele krantenartikelen van 9 augustus 2016 in het Engels.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees aangetoond worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Cruciaal in de bestreden beslissing is de vaststelling dat verzoeker zelf heeft verklaard Pakistan te hebben verlaten om een beter leven uit te bouwen en dat verzoeker verklaarde zowel in Turkije als in België te willen werken en hij de nationaliteit zou willen verkrijgen. Verweerder heeft vastgesteld dat dit een economisch motief is en als dusdanig niet valt onder het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt vast dat dit standpunt steun vindt in het gehoorverslag van 21 april 2016. Verzoeker verklaarde geen vrees te hebben voor de Pakistaanse autoriteiten en hij antwoordde bevestigend op de vraag van verweerder of hij zijn land heeft verlaten om een eigen inkomen te verdienen. Op de vraag of er nog redenen waren waarom verzoeker zijn land heeft verlaten, antwoordde hij *“geen andere reden, ik wil hier werken, en nationaliteit van dit land hebben, en vredevol leven hebben.”* Op de slotvraag: *“Wat vreest u nu bij terugkeer naar Pakistan?”* leest de Raad: *“Ik wil niet terug naar het land, ik wil niet naar zelfde familie terug, er is geen risico of gevaar voor leven, ik wil hier enkel blijven voor mijn goede toekomst”*.

Het is evident dat hieruit duidelijk geen gegronde vrees voor vervolging blijkt zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift toch de schending aan van artikel 27, c van het procedureKB aan.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen : [...]

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;”

Verzoeker meent dat niet voldoende rekening is gehouden met zijn jonge leeftijd, 18 jaar bij het interview bij verweerder, en met het feit dat hij op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken net een lange en vermoeiende reis achter de rug had, zodat het niet abnormaal zou zijn dat hij tijdens het korte interview bij DVZ een vergissing heeft begaan wat betreft zijn leeftijd bij een bomaanslag. Verweerder zou een onderzoek moeten verricht hebben naar de omstandigheden en

impact van die bomaanslag, dit zou zelfs mogelijk aan de basis liggen van een doorslaggevend asielmotief.

De Raad kan verzoeker geenszins volgen als zou de aangehaalde bomaanslag, ongeacht of deze zou hebben plaats gevonden voor hij de eerste maal naar Iran ging, dan wel als hij 16 jaar oud was, mogelijks aan de basis kon liggen van een doorslaggevend asielmotief. Uit het gehoorverslag bij verweerder blijkt vooreerst heel duidelijk dat verzoeker de gelegenheid kreeg over die bomaanslag te spreken en hij overigens niet spontaan die aanslag ter sprake bracht, maar verweerder er expliciet op heeft moeten wijzen dat hij die aanslag had aangehaald bij Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens blijkt dat verzoeker nadien op het einde van het gehoor op de expliciete vraag naar de vrees bij terugkeer naar Pakistan uitdrukkelijk heeft gesteld dat er geen risico of gevaar is voor zijn leven. Verweerder kan geenszins gehouden zijn tot een verder doorgedreven onderzoek naar die bomaanslag en de impact ervan op verzoeker als hij deze niet eens spontaan aanhaalt tijdens zijn verhoor en overigens ondanks dat deze ter sprake komt, nog steeds zelf stelt dat hij bij terugkeer geen risico loopt voor zijn leven en heel duidelijk in de loop van het gehoor aanhaalt dat hij een goede toekomst wil en zijn land heeft verlaten om een eigen inkomen te verdienen. Evenmin kan aangenomen worden als zou verweerder *in casu* geen onpartijdig, objectief en individueel onderzoek gedaan hebben omdat de bestreden beslissing zogenaamd een tegenstrijdigheid bevat. Er wordt door verweerder geenszins enkel "een vermoeden gecreëerd" dat verzoeker de bomaanslag enkel bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld. Uit de opeenvolging van de vragen in het gehoor van 21 april 2016 bij het CGVS (gehoor CGVS, p. 7/9) blijkt overduidelijk dat verzoeker enkel spreekt over een eigendomsconflict en een vermoorde buurman, vervolgens de vraag krijgt of er nog andere redenen zijn voor vertrek waarop verzoeker ontkennend antwoordt en daarna verweerder zelf opwerpt dat verzoeker bij DVZ noch over een eigendomsconflict, noch over een dode buurman heeft gesproken, maar wel over een bomaanslag. Verzoeker bracht die aanslag dus geenszins spontaan ter sprake.

Een schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt geenszins.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota een inwonerscertificaat of domiciliëringsattest van zijn vader en de identiteitskaart van zijn vader voorlegt, weze opgemerkt dat deze stukken reeds werden voorgelegd aan verweerder en de identiteit van de vader op zich niet wordt betwist. Wat betreft de originele geboorteakte, kan de Raad verweerder ter zitting volgen waar hij opmerkt dat dit stuk een relatieve bewijswaarde heeft nu men niet met zekerheid de geboorteakte aan verzoeker kan linken. Hoe dan ook is de eventuele twijfel aangaande de identiteit van verzoeker in deze niet de doorslaggevende reden voor het niet erkennen van een gegronde vrees voor vervolging in zijnen hoofde, zoals *supra* reeds geduid.

In de aanvullende nota is weliswaar voor het eerst melding gemaakt van het feit dat de vader van verzoeker vermoord zou zijn dit jaar, met name op 7 maart 2016. De aanleiding voor de moord op verzoekers vader zou gelegen zijn in diens lidmaatschap van het Aman Comité. De Raad kan wederom verweerder volgen in de repliek ter zitting waar wordt opgemerkt dat het gehoor bij verweerder heeft plaats gevonden op 21 april 2016, ruim een maand na de vermeende moord op zijn vader en verzoeker hier in het geheel niets over heeft gezegd. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor enkel gesproken over het overlijden van zijn moeder. Bovendien vermeldt het overlijdensattest dat verzoeker voorlegt dat het om een natuurlijke dood gaat, zoals verzoeker zelf erkent. Verzoeker heeft overigens tijdens zijn gehoor bij verweerder uitdrukkelijk gesteld dat niemand van zijn familie ooit politiek actief is geweest in Pakistan. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring van verzoeker in diens aanvullende nota dat de overheid enkel uit voorzichtigheid en angst voor represailles wegens het conflict tussen extremistische groeperingen en het overheidsleger de dood van de vader als natuurlijk zou geattesteerd hebben.

De voorgelegde nieuwe stukken en verklaringen doen geen afbreuk aan de overtuiging van de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: "de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen

op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen of die van zijn vader niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert dit overigens ook niet aan.

Wat betreft het reëel risico voor het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op de bijlage waar tal van terroristische incidenten in 2016 staan gemeld in de stad Quetta waar verzoeker van afkomstig is. Hij meent dat dit geenszins enkel aanslagen zijn die gericht zijn op specifieke Pakistaanse overheidsdoelwitten, maar wel degelijk ook burgers werden gevisieerd in de aanslagen op 13 januari, en 6 en 17 februari. In de aanvullende nota is eveneens sprake van een aanslag in augustus 2016 op advocaten en journalisten die waren verzameld bij een hospitaal om te protesteren tegen de moord op de voorzitter van de vereniging van advocaten van Balochistan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geenszins de veiligheidssituatie in Balochistan minimaliseert, maar onderzoek heeft gedaan naar het al dan niet doelgericht karakter van de gewelddaden in de provincie Balochistan en heeft geconcludeerd dat in de meerderheid van de gevallen het geweld inderdaad een doelgericht karakter heeft, kaderend in de strijd tussen separatisten en de overheid waarbij nationalistische groeperingen strijden voor meer autonomie. De Raad is van mening dat de door verzoeker voorgelegde stukken deze analyse onderschrijven. Het document aangaande de aan terrorisme gelinkte incidenten in Quetta in 2016 vermeldt 25 incidenten waarvan de overgrote meerderheid inderdaad gericht geweld betroffen, zoals gericht tegen politiemannen, de Taliban, madrassa's die werden verdacht van illegale activiteiten, veiligheidsagenten, advocaten etc. Het feit dat er inderdaad ook sprake was van enkele zelfmoordaanslagen is weliswaar uitermate ernstig, doch kan op basis van de informatie in het administratief dossier of voorgelegd door verzoeker niet beschouwd worden als de regel in de provincie Balochistan dermate dat van een ononderbroken “open combat” sprake zou zijn waarbij in hoofdzaak burgers het slachtoffer van het geweld zijn. Ook de zware aanslag van augustus 2016, waarover verzoeker originele krantenartikelen heeft voorgelegd, was duidelijk gericht tegen de advocaten en journalisten die waren samen gekomen om te protesteren tegen de moord op wijlen hun voorzitter van de balie.

Waar verzoeker aanstipt dat verweerder erkent dat het geweld het zwaarst is in de hoofdstad Quetta en hij wel degelijk zelf van Quetta afkomstig is, stipt de Raad aan dat verweerder heeft geoordeeld dat de actuele situatie in de provincie Balochistan niet van die aard is dat subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet toegekend worden. Bijgevolg staat het verzoeker vrij zich elders in de provincie Balochistan te vestigen. Hoe dan ook werd door verzoeker niet aangetoond dat in Quetta het geweld algemeen gericht is tegen burgers en wordt het doelgericht karakter van het geweld niet afdoende weerlegd.

De Raad meent bijkomend dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de informatie die gevoegd werd aan het administratief dossier zoals de COI Focus Pakistan security situation van 18 april 2016.

Concluderend stipt de Raad aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Balochistan een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES